

Яўгенія ЯНІШЧЫЦ

Вось так —

з адкрытым небам —
заначую.

А зоркі будуць днечъ у вишыні.
І праз траву гаочую

адчую,

Як у зямлі багата цеплыні!
Ні спачування тых,
ні перашкоды,

Ні адчування суму, ні віны.
Адно — бруяцца бэзавыя воды
I, нібы выклік

роднае прыроды, —
Стаяць на вечнай варце
валуны...

Дабрыдзенъ,
ліст вясковага спакою,
Уяўнага, як люстра ціхіх вод.
Калі ж душа

зліваецца з ракою —
Няма тады
спадманнага спакою —

Ёсць ціхіх думак
шумны крыгаход.
Ёсць мудрае, адзінае жаданне
Дарэшты зразумець,
чаму з вякоў

Нам раніць сэрца
кожнае вяртанне,
I кожнае

трывожнае спатканне
Не умясціць у рамкі гучных слоў.

Таму і жыць,
і жыць мне тут заўсёды,
Любіць твае азёры і ільны,
Пакуль бруяцца бэзавыя воды
I, нібы выклік

роднае прыроды, —
Стаяць на вечнай варце
валуны...